

РЕШЕНИЕ

№ 6185

гр. София, 01.11.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав,** в публично заседание на 16.10.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **2416** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Съдът е сезиран с искова молба от В. П. П., предявена срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при Министерство на правосъдието, с претенция за обезщетяване на причинени, в резултат на издадена от главния директор на същата дирекция незаконосъобразна Заповед № Л-6441/28.08.2012 г. неимуществени вреди, в размер на 10 000 лева, заедно със: законните лихви от 4 622, 95 лева, считано от 28.08.2012 г. (датата на издаване на заповедта), до 13.03.2017 г. – датата на завеждане на исковата молба и законна лихва от 13.03.2017 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

Ищецът, чрез упълномощен адвокат поддържа исковата молба. Заявява претенция за възстановяване на направени разноски за настоящото съдебно производство, съгласно списък. След дадените му от Съда с протоколно определение от 12.06.2017 г. указания (л. 43 от делото) адвокатът – пълномощник представи допълнително заверени преписи от лична здравна книжка на ищеца, за установяване и доказване на твърдените неимуществени вреди. Представил е и писмена защита.

Упълномощеният от ответника юрисконсулт оспорва исковата молба, намирайки я за процесуално допустима, но неоснователна по отношение основаниято и размера на претенцията. Представил е писмен отговор (л. 31) и становище по същество (л. 56), поддържайки, че: след отмяната на Заповед № Л-6441/28.08.2012 г. е възникнала

„специална процедура по чл. 237, ал. 1 ЗМВР“, която изключва приложението на ЗОДОВ, предвид чл. 8, ал. 2. Пзовава се и на решение на ВАС, състав на Трето отделение, по адм. дело № 8939/2016 г. Желаете юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на исковата молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, като съобрази заявените с исковата молба претенции, доводите на страните и доказателствата, приема следното.

От фактическа страна.

За да претендира обезщетяване на претърпени неимуществени вреди („злепоставяне пред семейство и приятели; тревожност и необичайно безпокойство; липса на възможност за концентрация; чувство за безпомощност и социално отдръпване; стрес и психическо напрежение, продължило в продължение на почти година; влошаване здравословното състояние и изостряне на хипертоничната болест; спешно консултиране на 16.11.2013 г. в клиника УНГ на V МБАЛ, със силно кръвотечение от носа и последвало приемане за болнично лечение от 5 дни“) ищецът се позовава на следните факти, по които страните не спорят, понеже се установяват от приетите по делото писмени доказателства.

Със Заповед № Л-6461/28.08.2012 г. главният директор на ГД „ИН“ наложил на ищеца В. П. П. дисциплинарно наказание „уволнение“ от длъжността „старши надзирател“ в Затвора – С., за това, че: на 28.06.2012 г., по време на изпълнение на служебни задължения като постови на пост № 6 (четвърта кула) цивилно лице – бивш затворник му хвърлило през оградата кутия от цигари, която впоследствие е открита у П. след обиск и в която се намирало „свито полиетиленово топче“, но надзирателят не докладвал за случая. Вменено му било извършване на „тежко нарушение на служебната дисциплина“, по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 8 ЗМВР, съответно „друго тежко нарушение“ - т. 10 от чл. 227, ал. 1 ЗМВР, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР, - злоупотреба с власт и доверие, и деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата. Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание в крайна сметка е била отменена от състав на ВАС – П. отделение, по адм. дело № 1850/2015 г., с Решение № 222545/08.03.2016 г., поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в производството по издаването ѝ, но не и поради липса на извършено укоримо деяние. От факта на отмяната ищецът черпи право да претендира с настоящата искова молба обезщетяване на причинени му неимуществени вреди, цитирани по – горе. За доказване твърдението за „злепоставяне пред семейство и приятели; тревожност и необичайно безпокойство; липса на възможност за концентрация; чувство за безпомощност и социално отдръпване; стрес и психическо напрежение, продължило в продължение на почти година“ ищецът ангажира показания на свидетеля С. А. Д., определил се като дългогодишен приятел на П.. Свидетелят твърди, че: след уволнението си П. бил депресиран и в разговорите помежду им „постоянно се връщал към този факт“; описаното емоционално състояние продължило около 9-10 месеца, като му пречело да си намери работа; социален човек е, но се „позатворил в себе си“ и контактувал с по – малко хора; предимно си стоял в къщи; чувствал се потиснат; споделял, че: не може да спи, вдига кръвно; смята да е бил етичен служител, но несправедливото отношение към него го наранило. За установяване и доказване твърденията за: „влошаване здравословното състояние и изостряне на хипертоничната болест; спешно консултиране на 16.11.2013 г. в клиника

УНГ на V МБАЛ, със силно кръвотечение от носа и последвало приемане за болнично лечение от 5 дни“ ищецът, след изрично указание от Съда представи фото – копия от лична здравна книжка (л.л. 46-55 от делото), в която първите записи са от дата 28.12.1998 г. (л. 52) с диагноза: компресивно-исхемична невропатия на ... (не се чете)“. Следва запис от 05.01.2000 г. (л. 53) и такъв от 10.11.2010 г. С исковата молба са представени още: копия от рецептурна книжка (л.л.21-23); епикриза от 26.11.2013 г., в която е отразено, че: на 21.11.2013 г. В. П. е постъпил на лечение в Отделение по УНГ на V МБАЛ – С.“ ЕАД, „по повод започнало на 16.11.2013 г. кръвотечение от носа с интермитентен характер“. Като заключение е записано: „дифузно паренхимно увреждане на ч. дроб с начални стеатозни промени“; ход на заболяването – „след проведена терапия кръвенето от носа спря, нормализира се кръвното налягане“; лист за преглед на пациент в спешно отделение (л. 27); етапна епикриза от 13.07.2016 г., издадена от [фирма] (л. 26). Други, освен споменатите доказателства не са ангажирани.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че исковата молба е процесуално допустима за разглеждане по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл. 1 ЗОДОВ, но е неоснователна.

Исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета АПК (чл. 203, ал. 1, ал. 2), а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Член 1 от ЗОДОВ постановява, че Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица, при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне правото на иск за обезщетение по този ред, съответно, за да бъде доказана основателността на такъв иск е задължително да бъде установено по несъмнен начин наличието на следните предпоставки, които да са взаимно свързани, а именно: причинена вреда; незаконосъобразен акт – в случая отменената от ВАС Заповед № Л-6461/28.08.2012 г. на главния директор на ГД „ИН“; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда. Исковата молба, според настоящия съдебен състав е процесуално допустима да бъде разгледана по този ред, въпреки цитираното по – горе и посочено от ответника решение на ВАС, състав на Трето отделение, по адм. дело № 8939/2016 г. Основанието, искът да се счита за допустим се съдържа най- малкото в разпоредбата на чл. 8, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 1, предл. първо ЗОДОВ и понеже претенцията е за неимуществени вреди, ограничителната норма на ал. 3, чл. 8 с.з. е неприложима, независимо от предвидения в ЗМВР специален ред (чл. 237, ал. 1) за обезщетяване на имуществени вреди.

В тежест на ищеца В. П. бе да докаже: действително претърпени неимуществени вреди, вкл. установяване, посредством медицинска експертиза на твърдените неблагоприятни промени на здравословния, физическия, неврологичен и психически статус; пряка и непосредствена причинно – следствена връзка между заповедта за уволнение (отменена) и претърпените вреди (болки и страдания); установяване и доказване на твърдението за „злепоставяне пред семейство и приятели“. Съдът обаче намира така предявения иск за неимуществени вреди, за неоснователен и недоказан от страна на ищеца. Категорично установен факт е наличието на влязло в законна сила съдебно решение, с което е отменена Заповед № Л-6461/28.08.2012 г. на главния

директор на ГД „ИН“. Ангажираните доказателства обаче, не обосновават несъмнен извод за претърпени неимуществени вреди, които да са резултат (пряк и непосредствен) от тази заповед.

Представените по време на съдебното производство медицински документи, обективират евентуално наличие на здравословни проблеми, датиращи от около 14 години преди издаване на заповедта за дисциплинарно уволнение, но сами по себе си не доказват каквато и да било причинна връзка между здравословния статус на ищеца и процесната заповед. Здравната книжка сама по себе си не представлява доказателство за действително наличие на споменатите в нея диагнози, понеже липсват други, съпоставими с нея медицински документи. Липсата на компетентно установяване, посредством съдебномедицинска експертиза, каквато ищецът не ангажира, изключва възможността Съдът да прави предположения и съждения в негова полза. Единствените официални медицински документи, съдържащи конкретно установени диагнози са цитираните две епикризи- тази от V МБАЛ и етапната епикриза, издадена от д-р Б. Г., в която са описани симптомите, съдържащи се в първо споменатата. Описано е, че се касае за кръвотечение, но не се сочи то да е с причина „изостряне на хипертоничната болест“, за каквото се твърди с исковата молба. В. липсват каквито и да било доказателства, че ищецът е страдал (страда) от хипертония. Каза се, че в епикризата от V МБАЛ, като заключение е записано: „дифузно паренхимно увреждане на ч. дроб с начални стеатозни промени“. Тази диагноза очевидно не сочи на проблеми с кръвното налягане. Съдът не притежава специални знания от областта на медицината и не може да прецени, дали и как описаните в исковата молба изживявания на ищеца, за които се твърди да са произтекли от отменената заповед, са съществували и са допринесли за заболяването „дифузно паренхимно увреждане на ч. дроб с начални стеатозни промени“ и/или за кръвотечението от носа, конкретно – тези изживявания ли са породили заболяванията и/или са ги влошили. От друга страна, при положение, че ищецът не е заявил желание за изготвяне на експертно заключение Съдът, в настоящото исково производство няма задължение служебно да ангажира такова.

Недоказано остана и твърдението за „злепоставяне пред семейство и приятели; тревожност и необичайно безпокойство; липса на възможност за концентрация; чувство за безпомощност и социално отдръпване; стрес и психическо напрежение, продължило в продължение на почти година“. За доказването на тези твърдения ищецът не ангажира показания на свои близки, с които е живял (живее) в едно домакинство, за да бъде възможно Съдът да съпостави авторитета му, поведението и отношенията му с околните преди дисциплинарното уволнение и след това, вкл. и понастоящем. Твърдението за стрес и психическо напрежение също подлежеше на доказване, посредством например медицински документи, но такова доказване не бе проведено. Освен това следва да се има предвид, че изложените в Заповед № Л-6461/28.08.2012 г. фактически обстоятелства за участието на ищеца в деянието, за което е бил дисциплинарно наказан не са били опровергани от него по време на двете съдебни производства. Това означава, че след уволнението му е било нормално да изпитва „тревожност и необичайно безпокойство“, но тези субективни усещания не са последица от обявления впоследствие за незаконосъобразен административен акт. Показанията на св. Д. не са достатъчни да установят и докажат по несъмнен начин твърденията, че ищецът: е бил депресиран и това емоционално състояние продължило „около 9-10 месеца“, като му пречело да си намери работа, „позатворил в себе си“ и

контактувал с по – малко хора; предимно си стоял в къщи; чувствал се подтиснат; споделял, че: не може да спи, вдига кръвно. Това е така, защото: състоянието на депресия, като медицинско понятие се установява и диагностицира от лекар – специалист, какъвто свидетелят не твърди да е; дали ищецът се е „позатворил в себе си, контактувал с по- малко хора и предимно си стоял в къщи“ биха могли да установят с показанията си негови близки, които ежедневно е съжителствал. За свидетеля Д. не се установи да е съжителствал с ищеца В. П.. Показанията на св. Д., който по обясними причини е пристрастен, не допринасят за установяване по категоричен начин на релевантни за иска факти и обстоятелства.

Прекратяването на служебното правоотношение на ищеца, поради дисциплинарното му уволнение от държавна служба е обстоятелство, което по дефиниция се явява неблагоприятно. Претендирането на обезщетение за настъпили от това обстоятелство неимуществени вреди обаче, подлежи на конкретно установяване и доказване, каквото не бе проведено успешно от ищеца. Същият не установи и не доказва, както че е преживял описаните негативни емоции и влошаване на здравословното състояние, така и наличие на пряка и непосредствена причинна връзка между тях и отменената Заповед № Л-6461/28.08.2012 г. на главния директор на ГД „ИН“. Исковата претенция, като неоснователна и недоказана подлежи на отхвърляне изцяло.

При този изход на съдебния спор и на основание чл. 10, ал. 2, изр. първо ЗОДОВ, чл. 78, ал. 3, ал. 8 ГПК, вр. чл. 144 АПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. на Висшия адвокатски съвет, ищецът дължи да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, в размер на 830 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, вр. чл. чл. 203 – 205 АПК и чл. 78, ал. 3, ал. 8 ГПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна и недоказана предявената от В. П. П., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при Министерство на правосъдието искова молба, с претенция за обезщетяване на неимуществени вреди, в размер на 10 000 лева. ОСЪЖДА В. П. П. – ЕГН: [ЕГН] да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, при Министерство на правосъдието юрисконсултско възнаграждение, в размер на 830 лв. (осемстотин и тридесет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

